

Com refer la vida de l'Església

Amic Lluci:

En la nostra correspondència t'he parlat de diferents aspectes de l'Església en el nostre temps i a casa nostra, comparant-los amb el que coneixem del vostre temps. T'he parlat de la pobresa de la nostra vida comunitària, de les persecucions, de les tensions, etc. Avui voldria saber descriure la necessitat que l'Església té avui, com ha tingut sempre, de marcar un nou estil de vida que cridi l'atenció de la gent que ens volta. La nostra gent ja està acostumada a sentir màximes i preceptes evangèlics, de tal manera que gairebé no en fa cas. No sé si és que les oïdes ja s'hi han habituat o bé és que tothom ja ha descobert la manera d'acomodar l'Evangeli a les pròpies exigències o interessos.

A aquesta mena d'embotiment dels sentits que no deixa copsar la Paraula de Déu amb tota la seva intensitat, o de la consciència que ha perdut en un tant per cent bastant elevat la capacitat de respondre generosament, s'hi ajunta una dificultat per afrotar qualsevol esforç o compromís. Ja sigui perquè l'home normal d'avui és una persona desbordada per la seva feina de cada dia, o perquè l'ambient de confort que ens envolta produeix una alarmant inactivitat. Per altra banda, avui, en el nostre país, la posició més còmoda i menys compromesa és la de ser un «catòlic d'anar tirant».

Com pots veure, doncs, l'existència d'una Església renovadora, d'una comunitat d'homes i dones amb ganes d'afrontar la vida amb l'Evangeli als dits i malgrat llurs deficiències, amb un afany de retorn a la vivència del vostre temps, aquí i ara no és, ni molt menys, quelcom que estigui en l'ànim de tot cristià.

Però heus aquí que ens trobem en una situació descrita molt freqüentment en les Sagrades Escripures. Cal que l'Església dels pobres es retrobi, perquè hi és. Sempre m'ha impressionat molt l'experiència viscuda pel Profeta Elias, tal com ens la descriu el llibre dels Reis. El Profeta, sense deixebles, sol i perseguit per la reina Jezabel, aconsegueix escapar-se miraculosament d'Israel i arriba a la muntanya d'Horeb, demanant a Déu que se l'emporti d'aquest món perquè ja no hi ha res a fer: «Estic esperonat d'un gran zel

pel Senyor, Déu dels exèrcits, per tal com els fills d'Israel han abandonat la teva aliança, han enderrocat els teus altars i han mort amb l'espasa els teus profetes; he quedat tot sol, i cerquen de llevar-me la vida». Déu li va respondre que tornés a Israel a cercar els set mil homes que el Senyor s'ha reservat, els qui no han doblegat els genolls davant dels ídols ni els han besat amb les seves boques. Heus aquí la «resta» d'Israel formada per tots aquells que, malgrat totes les dificultats, han estat fidels al Senyor.

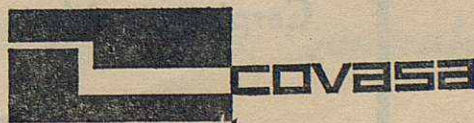
Amic, avui també hi és aquesta «resta», però, com en el temps de la Bíblia, desconeguda pel mateix profeta i entre sí mateixa. I cal que es retrobi i estableixi uns vincles de comunió molt forts per ajudar-se mútuament a avançar, per avançar comunitàriament, i descobrir la originalitat de l'Evangeli per a traduir-la en la pròpia vida. Es fa necessari que aquells homes i dones que se sentin «esperonats d'un gran zel pel Senyor» s'uneixin per a viure l'Evangeli en un nivell molt autèntic, molt fidel, sentint la responsabilitat de tenir entre mans el present i el futur de l'Església. Si les paraules i les frases ben fetes han embotit les oïdes dels qui es consideren creients, la vida compromesa i activa com a conseqüència immediata de la nostra fe en Jesucrist, portada a terme per una comunitat de persones que creu en l'Evangeli per damunt de tot, oferirà a la massa de «catòlics d'anar tirant» una opció cristiana davant la qual no hi cabran posicions ambigües. Aleshores l'Església, a casa nostra, tornarà a ser aquella comunitat cristiana primerenca que ens descriu el llibre dels Fets dels Apòstols: «eren ben vistos de tot el poble i el Senyor cada dia augmentava els qui arribaven a la salvació en tal comunitat».

Aquestes són, per avui, les inquietuds que m'esperonen per a cercar el Crist present en l'Església. Ens trobarem? Jo hi tinc plena confiança perquè l'Esperit del Crist no ens ha deixat pas, encara que per a trobar-nos hàgim de vèncer molts respectes humans.

Adéu, Lluci, que el retorn del Senyor Jesús arribi prompte.

Lluís Ferret

almacén de ventas

al servicio de la construcción

carretera de barcelona, s. n.

teléfono 52

santa eulalia de ronsana